

Список використаної літератури:

1. Лескова И. В. Социокультурная идентичность и правовое воспитание личности [Текст] / И. В. Лескова // Государство и право. - 2007. - № 4. - С. 98.
2. Філософія виховання [Текст] / кер. авт. кол. М. Култаєва. - Х. : ХДПУ, 2001. - Ч. 1. - С. 83.
3. Головченко В. Правові механізми формування правосвідомості студентів / В. Головченко, А. Потьомкін // Право України. - 2006. - №4. - с. 100 - 103.
4. Курлянд З. Н. Педагогіка вищої школи / З. Н. Курлянд. - К.:Знання, 2007. - 495 с.

Актуальні питання захисту прав дітей в Україні

Семенюк В.В. - студентка навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: викладач кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук - **Химичук К.В.**

Захист прав та інтересів дитини є одним із найважливіших завдань Української держави, адже ставлення до дітей, їхніх прав і свобод, повага до їхньої людської гідності як найточніше відображають рівень гуманності й цивілізованості суспільства, саме тому тема захисту прав дитини у суспільстві набуває особливої актуальності. Ще у 1924 р. Лігою Націй було розроблено та прийнято Женевську декларацію прав дитини. Зі створенням ООН у 1945 р. увага до прав дитини у світі посилилась, міжнародна спільнота прийняла кілька правових документів, що визначають статус жителів планети до 18 років та зобов'язання держави і суспільства перед ними. Питання захисту прав дитини знайшли відображення у Загальній декларації прав людини, прийнятій ООН у 1948 р., у Міжнародному пакті про громадянські і політичні права 1966 р. У 1959 р. ООН прийняла Декларацію прав дитини, яка вплинула на політику урядів і парламентів у світі. 20 листопада 1989 р. Генеральною Асамблеєю Організації Об'єднаних Націй було прийнято Конвенцію про права дитини, яка вважається міжнародною дитячою конституцією. У Конвенції проголошується право дитини мати свою думку, міститься положення про те, щоб при вирішенні будь-яких питань, які стосуються дитини, її інтереси враховувались якнайкраще. [1, с. 32]

Проблема захисту прав дитини існує в кожній країні світу незалежно від ступеня її соціально-економічного розвитку, державного ладу, географічного становища, народних традицій і звичаїв та інших чинників, здатних впливати на становище людей, які є мешканцями цієї країни.

До кола найбільш актуальних питань захисту прав дитини в Україні належать такі питання: захист громадянських та особистих прав дітей (право дитини на життя, права дітей на участь у суспільному житті), економічних, соціальних та культурних прав дітей (забезпечення права дітей на достатній життєвий рівень, право на охорону здоров'я, право на освіту та доступ до культурної спадщини, трудові права неповнолітніх), дотримання прав уразливих груп дітей (захист прав дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, права дітей з особливими потребами, захист прав дітей українських трудових мігрантів, дотримання прав дітей-біженців та шукачів притулку) [2, с. 228.].

Вважаємо, що основними завданнями у сфері захисту прав дитини в Україні мають бути підвищення ефективності профілактичної та роз'яснювальної роботи серед батьків з метою запобігання жорстокому поводженню з дітьми; удосконалення процедур щодо виявлення дітей, які потерпіли від сексуальної експлуатації, створення системи реабілітації дітей, які потерпіли від торгівлі ними, тобто, забезпечення функціонування системи захисту дітей.

Питанням захисту прав дитини присвячені роботи таких авторів, як Н. А. Кондратюк, І. К. Тюльченко, О. П. Петрашук, Н. І. Карпачова, Ю. О. Павленко.

Проблема розвитку державних механізмів захисту прав дитини в Україні потребує більш глибокого і всебічного аналізу, а діяльність окремих державних органів і служб у справах дітей та спеціальних установ для дітей - всебічної наукової розробки і підтримки, науково обґрунтованої системи оцінки їх діяльності та потужного методичного забезпечення.

Крім того, необхідно розглянути тему щодо дітей з особливими потребами. В Україні станом на 1 січня 2010 р. проживало біля 157 тис. дітей з особливими потребами. Більшість з них страждають від патологій нервової системи, розладів психіки та поведінки, а також через вроджені вади розвитку. Наприклад, дітей з захворюваннями на дитячий церебральний параліч в Україні - понад 23 тис. Забезпечення прав дітей-інвалідів потребує від держави не тільки поліпшення їхнього матеріального становища, а й створення спеціальних умов, які сприятимуть їх інтеграції в повноцінне суспільне життя.

Права дітей-інвалідів регулюються міжнародними документами, які ратифікувала Україна, Конституцією України, законами України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні», «Про реабілітацію інвалідів в Україні», «Про психіатричну допомогу», «Про державну соціальну допомогу інвалідам з дитинства та дітям-інвалідам», «Про соціальні послуги», «Про охорону дитинства» тощо [3, с. 168].

Проте, переважна більшість дітей з особливими потребами (90%) проживає в сім'ях, інші виховуються загалом у інтернатних закладах. Тому надзвичайно важливим для дітей-інвалідів є функціонування установ, де вони мають можливість отримувати реабілітаційні послуги, спілкуватися з психологами, юристами, медиками. Надання послуг дітям з особливими потребами в таких установах має стати альтернативою їхнього утримання в інтернатних закладах.

Список використаної літератури:

1. Конвенція ООН про права дитини, видана за підтримки Представництва ЮНІСЕФ в Україні. - Київ, 2006.
2. Карпачова Н. І. Спеціальна доповідь Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини «Стан дотримання та захисту прав дитини в Україні» до 20 - річчя ратифікації Україною Конвенції ООН про права дитини / Н. І. Карпачова. - К., 2010.
3. «Праця дітей - проблеми та дії у відповідь» загальна ред. Українського видання О. П. Петрашук. - К. : «Міленіум», 2002.

Незалежність правосуддя і суддів за законодавством німеччини

Сизоненко В.П. - студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: викладач кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук - **Химичук К.В.**

Головними положеннями про забезпечення незалежного правосуддя в Німеччині є частина друга ст. 20, а також ст. 92 та 97 Основного закону ФРН. Слід підкреслити, що принцип поділу влади, закріплений в частині другій ст. 20 Основного закону, визначення в Конституції основ побудови судової влади (ст. 92) та незалежність суддів належать до невід'ємних елементів як теорії держави і права (політико-правової теорії), так і теорії конституційного права. Також вони є загальновизнаними європейськими стандартами діяльності судової влади.

Якщо виникає потреба у призначенні нових суддів, то у фахових виданнях або щоденній пресі публікується відповідне повідомлення про оголошення конкурсу. Особи, зацікавлені в участі в конкурсі, мають подати визначений пакет документів до